

ΑΛΒΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΙΩΒΑΝΝΙ ΝΕΚΚΟ

Η ΣΕΛΙΚΑ

(ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ)

"Όταν άκουσε ή Σέλικα πώς ό πλούσιος Μπέης της Πένκοβας, ξετελλομένος από την άωρορία της, ζήτησε να την παντρευτεί και να την κάνει κυρά μέσα στο χωρέμ του, δεν έδειξε καμιά ευχαρίστηση.

"Ω, αν ήταν ακόμα ζωντανή ή μάνα της, δεν θα το μπουσαν ποτέ να της κάμουν μια τέτοια πρόταση. Ποτέ δεν θα την άφηνε ή μακαρίτισσα να πάη νύφη σε τέτοιο σαράϊ. Μά, άλλοιμονο, πάνε δυο χρόνια τώρα που ή άμωρη ή μάνα της πέθανε. Έκει που πήγαινε, μια βαρυσκυωνιάτικη μέρα, στην Τοφμπλοβα, τη χτύπησε, καταμεσής του ήρώμου, έν' άστραπέλεκι. "Όσο συλλογίζεται το χωμό της μάνας της ή Σέλικα, τόσο πιο πολύ ραγίζεται ή καρδιά της. Ματιάνει ή καρδιά της απ' τόν πόνο κάθε φορά που της κάμουν λόγο για το γάμο της με τόν Μπέη της Πένκοβας, για τά πλούτη του και για τά παλάτια του...

"Ο πατέρας της άμης, ένας άθωος ραγιάς, δεν είχε τις ίδιες αντίληψεις με τη μακαρίτισσα τη γυναίκα του, για την άποικιάσσει της κόρης τους Γι' αυτό, μόλις τούθαν τά προεβνιά να δώσει τη Σέλικα στον Μπέη της Πένκοβας—που την περίμενε τέτοια τύχη!—δεν μπόρεσε να κρύψη τη χαρά του "Έβγηκε κιόλας στο παζάρι και δεν άφηνε μαγαζι' πον να μίν μη και ν' άναγγείλη με περηφάνεια το χωμό-συνο μανιάτο. Κι' όλοι τόν συγγύιζαν και προσπάθησαν με χίλιους-δυο τρόπους να περιποιηθούν το μέλλοντα πεθερό του πλούσιου και ίσχυρου Μπέη.

Μάτια έκλαψε και δόρθηκε ή Σέλικα, για να πείση τόν πατέρα της πώς θα την έκανε διατιχιμένη, αν επέμνε να γίνη γυναίκα του γέρο-Μπέη. Τού κάκου επικαλέστηκε τις στοργικές συμβουλές της μάνας της, που της έλεγε όταν ζούσε:— "Έβγη και κατάρα σ' άφίνο κόρη μου: Κάλλιο τά όρα να ο σ' φάνε παρά να πατήσης σε τούφοκμο κατώφλι!" "Ο πατέρας της όπκόσο ήταν άμετάπειστος. Της το είπε μάλιστα καθαρά και ξάστερα:— "Η θα γίνης γυναίκα του Μπέη ή θα σε σφάξω σαν κατοίκι!..." Κι' έτσι, ή δύστηνη κόρη, άναγκάστηκε να ύπακούση στην πατρική προσταγή...

"Απορηθεις ό πατέρας της Σέλικας έκαιε τις έτοιμασίες του και την άλλη μέρα, πρωτ-πρωτ' καθαβάλλεψαν τ' άλογά τους και ξεκίνησαν να πάνε στην Αύλωνα. Είχε κάποιες δουλειές του να κανονίση εκεί, κ' ύστερα θά τραβούσαν για τόν πυργο του Μπέη.

Μόλις έφτασαν στην Αύλωνα, κατέλυσαν σ' ένα φιλικό τους σπίτι, όπου ή Σέλικα βρήκε εγκάρδια φιλοξενία εκ μέρους της Βδοκιάς, της κόρης του φίλου του πατέρα της, που ήταν ένας από τους καλύτερους νοικοκυριούς της Αύλωνας. "Από τη στιγμή που πάτησε το πόδι της Σέλικας σ' εκείνο τ' άρμονόσπιτο, έννοιωσε τριγύρω της μια όλλοιώτικη ζωή, που της ήταν άγνωστη ως τότε: "Η νυνίτες μιλούσαν έλεύθερα με τους άνδρες, ήταν περήφνες κ' όρεβες. Κι' όταν ή Βδοκιά, σε μια στιγμή, την δόνηγε μέσα στην κρεβατοκάμαρά της, ή άωροχη χωριατοπούλα έμεινε κατάπληκτη. Πάνω από το κρεβάτι της φίλης της κρέμοταν ένας όρεαίος φιλιτισένιος Σταυρός και στην άντι-

κρυνή γωνιά του τοίχου, μια κανδήλα έβγνε άπαλά το ρόδινο φως της, μπροστά σε μερικά εικονίσματα. "Η Σέλικα, έκστατική και άωρη, είχε κορφώσει τά μάτια της πάνω στον Έσταυρωμένο, μη μπορώντας να καταλάβη για ποιά οίτια ήταν τοποθετημένος εκεί. Τότε ή Βδοκιά, που έννοιωσε την άπορία της, πήρε το χέρι της άνάμεσα στα δικά της, και της είπε με καλοσύνη:

— "Έμεις, άγαπημένη μου, είμαστε χριστιανοί! Έσείς, βέβαια, δεν θάχαγε σάτιι σας τέτοια πράγματα!..."

"Από τά χείλη της Σέλικας έβγανε τότε ένας, βαθύς στεναγμός. Πλησιάζοντας στο κρεβάτι της Βδοκιάς ξεκρέμασε και πήρε στα χέρια της το φιλιτισένιο σταυρό. "Αφού τόν περιγράφατη κέμπο-στη ώρα, γύρισε ύστερα και ρώτησε μ' άπορία τη φίλη της, ποιός ήταν Έκεινος που ήταν έτσι σταυρωμένος, με κροσφονία τά χέρια και τά πόδια. "Έκρίθησαν στην άκρη του κρεβατιού και ή Βδοκιά της διηγήθηκε με συγκινητικά λόγια τό βίο του Χριστού. "Άρχισε από τη γέννησι του, στη γάνθη τόν άλόγων της Βηθλεέμ. Της άνέφερε μερικά από τά θαύματά του, όσα θυμόταν τουλάχιστον από τό σχολείο—και κατέληξε στο μαρτυρικό του θάνατο, στο Γολγοθά.

"Η Σέλικα άκουγε τη θεία εκείνη ιστορία με βαθειά κατανύξη κ' όταν πε ά τελείωσε ή Βδοκιά τήν περιγραφή του σταυρικού θανάτου του Χριστού, δυο πύνια δάκρυα κλήσαν από τά μάτια της Σέλικας κ' έβρεξαν τό φιλιτισένιο σταυρό, που κρέαντο στο χέρι της.

Τήν άλλη μέρα, ή Σέλικα παρακάλεσε τη φίλη της να της επαναλάβη τήν άωροχη εκείνη ιστορία του Χριστού, πού τόσο πολύ την είχε συγκινήσει. "Η Βδοκιά δεν έφερε καμιά άντιρρηση και της τήν είπε ξανά, συμπληρώνοντας τώρα, όσα είχε ξεχάσει τήν πρώτη φορά. "Έτσι, έμαθε ή Σέλικα πώς έτερεξαν πλοίσιοι κ' άρχοντες κ' έπροσκύνησαν τό Θείο Βρέφος, μελις έβλη σφραγίστηκαν τή γέννησι του, πώς ένα λαμπρό άστρο ώδήγησε τούς Μάγους, που πήγαν να προσφέρουν στο νεογενήτο Χριστό σπάνια και πολύτιμα δώρα, και τόσα-τόσα άλλα πράγματα, που έχυναν βάλσαμο πορηγοχίας στην καρδιά της άωροχης; χωριατοπούλας κ' έσκρυσίαν στην ψυχή της τίς φωτεινές άκτινές μιας άνεκφραστης άγαλλίσιας.

— "Όταν θά φύγω, θά μου τόν δώσης να τόν πάρω μαζί μου από τό σταυρό, είστε με άφέλεια της Βδοκιάς ή φίλη της. Θα τόν κρεμάσω πάνω απ' το κρεβάτι μου και κάθε φορά που θά τόν βλέπω θά θυμάμαι τήν άωροχη ιστορία που μου διηγήθηκες.

— "Έκει που θά πās, άγαπημένη μου, δεν θά μορής να κρεμάσης σταυρό πάνω από τό κρεβάτι σου! Πρωτοφύνης όμως θά σου χωρίσω έν' άλλο, που θα μορής να τόν έχης μυστικά κρεμασμένο, στο στήθος σου...

"Η Σέλικα, σφιγγόντας της μ' ευγνωμοσύνη τά χέρια, της είπε:— "Πόσο θαμ' ευτυχιωμένη τότε!..."

Τό άπόγεμο της όρας ήμερας, ή Βδοκιά πήρε τη φιλενάδα της κ' έβγήκαν στο παζάρι. Πήγαν στο μαγαζι' του άδελφού της, που ήταν ένα από τά καλύτερα χουσοχοεία της Αύλωνας. "Ο Στέργιος,

"Αναλογίζοταν πώς θάπερτε στην άγκαλιά του Μπέη κ' ή καρδιά της σπάραζε..."

ο αδελφός της Βδοκιάς, ένας νέος ως είκοσιπέντε χρόνων, μ' εφρασιτικό πρόσωπο και ζοφρά χαρακτηριστικά, μόλις τις ελθε μολιχες, επέταξε από τη χαρά του. Του δινόταν έτσι ευκαιρία να μιλήσει της Σέλικας, που τόσο τον είχε μαγέψει η ξωτική ομορφιά της.

Κι όταν τον παρεκάλεσε η αδελφή του να χαρίσουν της Σέλικας ένα σταυρό, ο Σέργιος έβγαλε προθύμα μέσα από μιιά προθήκη του μαγαζιού του ένα χρυσό σταυρουδάκι με μιιά λεπτή χρυσή αλυσίδα και της τόν προσέφερε με καλοσύνη, λέγοντός της :
— Για να μάς θυμάσαι !...

‘Η Σέλικα κι’ ο πατέρας της, καθάλλα στ’ αλόγα τους, άφου πέρασαν τό ποτάμι της Ντρασιούβιτας, κόντευαν πειά να φτάσουν στην Πένκοβια. Σε λίγο, άρχισε κιάλα να φαίνεται ο πύργος του Μπέη. ‘Η θέα του έρωξε τη Σέλικα σε βαθειά μελαγχολία. ‘Αντίκριψε τώρα με θλιμμένη καρδιά τη φοβερή πραγματικότητα που την περιέμενε. Θυμήθηκε τότε τά λόγια της Βδοκιάς :—...‘Εκει που θά πάς, δεν θά μπορείς κιάχις κερμασιμένο πάνω στό κροσβάκι σου σταυρό !...» Θυμάται ακόμα την ομορφή ιστορία του Χριστού, τά βάσανά του, τά πάθη του. Τά θυμάται κι’ άναστενάει. ‘Ο, πόσο μοιάζουν με τά δικιά της βάσανα, τά βάσανα του Θεανθρώπου !... ‘Οπως ‘Εκείνον τόν διδάγχαν ο έχθροί του στό Γολγοθά, έτσι κι’ αυτήν τώρα την οδηγεί ο άσπλαχνος πατέρας της στό παλάτι του Μπέη της Πένκοβιας, σάν τό πρόβατο που τό πάνε στό σφαγείο. Θυμάται με πόση έγκαρτέρηση όύμενε ο Χριστός τό θάνατό του και πίνγει θάρρος από τό θείο παράδειγμα του, θυμάται τά τελευταία λόγια του Σέργιου :—‘Τό σπίτι μας θίναί πάντα άνοιχτό για σίνα ! κι’ άναμπερώνουν ή έλπίδες της.

‘Όταν έφτασαν στό παλάτι του Μπέη, τούς ύποδεχτηκαν με τ’ μέρις κι’ άπειράγατες περιποιήσεις. ‘Ο γέρο-Μπέης, μόλις αντίκρισε τη νέα του γυναίκα, έμεινε κατενθουσιασμένος. ‘Η έλπίδες του δεν είχαν βγή ψυτίκες. ‘Ηταν άλήθεια πως ή Σέλικα ήταν ή ώμορφότερη κοπέλλα της περιούχης του και της άξιζε πραγματικά να γίνει κυρά του χαρμιού του.

‘Υστερα από τό μεσημεριάτικο φαγητό, ο πατέρας της Σέλικας, έστράμτηκε να ξαναγορίση στό χωριό του, με τά δυο αλόγα του φορτωμένα άπό πλούσια δώρα και τό πουργι του γεμάτο φλουριά.

‘Ο πατέρας της Σέλικας έκέντρισε τ’ αλόγα του, να προσπεράση τό ποτάμι μιιά ώρα γρηγορώτερα, μίν τήχη κι’ έπιασε βροχή και ξεγέλιξε, γιατί τότε θά ήταν δύσκολο να τό διαβή. Μά ή βροχή δεν άργησε να πιάση, σιγαλή στην άρχή, πιο δυνατή ύστερα και στό τέλος έξοσπασε σε μιιά νεροποντή άβυσσ αχτη. Τ’ άστροπελέκια, σάν φείδια λαυπερά, αλλάκωναν τόν δρόνοντα. Τ’ αλόγα με δυσκολία προχωρούσαν. Κατέφυγε τότε ο πατέρας της Σέλικας κάτω άπό μιιά γέφυρη βαλανιδιά, καθάλλα στ’ αλόγο ή του, περιμένοντας να κοπάση κάπως ή καταιγίδα. ‘Αξάρνα όμως, ο ούρανός άναψε άστραψε, βρόντησε. ‘Ενας κεραυνός έπεσε στη βαλανιδιά ποίχε τρυπάνει ο γέρος, έκαψε τό θεσάρο δέντρο και σκότωσε τόν πατέρα της Σέλικας και τ’ αλόγο του !... ‘Η νεροποντή βάσταξε ως τό δειλινό.

‘Η Σέλικα, κλεισμένη μέσα στον όντά της, ήταν άπαρηγόστη. ‘Όσο πλησίαζε ή νύχτα και άναλογιόζονταν πως έρχετο να πέση στην άγκαλιά του γέρο-Μπέη, τόσο πιο πολύ σ’ άραζε ή καρδιά της. ‘Αξάρνα, μιιά φωτεινή σκέψις άστραψε στό μυαλό της. Σκέφτηκε να δραπέτευση ! Κανείς δεν ήταν ίκανός να την κάμη ν’ αλλάξη γνώμη ! Κανείς δεν μπορούσε να την ύπομιασθή πως είχε πάσει τέτοια άπόφαση. Κι’ έπεριμενε με άγωνία να νυχτώση καλά.

‘Εκείνο τό βράδι, ο Μπέης της Πένκοβιας είχε διατάξει ν’ έφεραν στό δειπνο τους τά καλύτερα κρασιά, που ύπήρχαν στό ύπόγειό του. Στερελλωμένος άπό τη χαρά του, για την καινούργια του γυναίκα, την πενταμορφη Σέλικα, ήπιε τόσο πολύ, που δεν άργησε να χάση τις αισθήσεις του. Οι ύποβήτες του τόν μετέφεραν στό διαμερισμά του και τόν άπόθησαν σ’ ένα πολυτελέστατο νιβάδι, όπου τόν άκοιούθησε κι’ ή Σέλικα. ‘Εκόντευαν μεσάνυχτα. Νεκροχίσι σιωπή βασιλευσε στον πύργο. ‘Η Σέλικα πλησιάζει στό παράθυρο, τό άνοίγει και ρίχνει μιιά ματιά στον δρόνοντα. ‘Ελαφρά σύννεφα σκέπαζαν που και που τόν έναστρο ούρανό. ‘Η

ώρα του λυτρωμού της είχε φτάσει. Προχώρησε σιγά σιγά έξω άπό τόν όντά, κατέβηκε τις σκάλες κι’ ύστερα από λίγες στιγμές βρέθηκε στην ύψωποτα του πύργου. Την άνοιξε μ’ ευκολία, χύθηκε έξω και χάθηκε στο σκοτάδι της νύχτας.

Τρέχει, τρέχει τώρα, σάν ελάφι κυνηγημένο. ή Σέλικα, τρέχει μέσ’ στους δρυμούς, σκούραστη, σφύγγιστη, τό χρυσό σταυρό τάνω στό στήθος της, που νοιώθει να της δίνει πλούσια καινούργια θάρρος, καινούργιες δυνάμεις...

‘Αξάρνα κοντοστάθηκε κι’ έφάνηκε σάν κάτι ν’ άφουγκράζονταν. ‘Ηταν ή χριστιανικός καμπάνες που σημαιναν, πέρα, μακριά, στη Ντρασιούβιτα τά Χριστούγεννα. Θυμήθηκε αυτή τη στιγμή ή Σέλικα την ιστορία της γεννήσεως του Χριστού, όπως της την είχε διηγήθη ή Βδοκία. Κυττάει ψιλά στό ούρανια και διακρίνει στό καθάριο στερέωμα, ένα φωτεινό άστέρει, που σελαγίζει περισσότερο άπό όλα τ’ άλλα. ‘Ο πόσο μοιάζει με τό λαμπρό άστρο που άκολουθούσαν οι Μάγοι ! ‘Αν τό άκολουθήση ή Σέλικα σε ποιά σπηλιά εύτυχίας άσφαγε θά την οδηγήση ;

Και καθώς προχωρεί στό δρόμο της, βλέπει τό λαμπρό άστέρει να τρέχει πάντα μπροστά της, πάνω στον ούρανό. ‘Ενα χλιμίντρισμα αλόγου την κάνει άξάρνα να τρομάξη. Της φάνηκε πως την κυνηγάνε καθάλλωρδες, από τό παλάτι του Μπέη. Κοβος ιδρωτός βρέχει τό κορμί της. Συγκεντρώνει τις δυνάμεις της και τρέχει για να φτάση στό ποτάμι. ‘Αν ιδή πως την είχαν πάρει πραγματικά στό κυνήγι, θά προτιμήση να πνιγί, ποιά ν’ άφήνη να την πιάσουν ζωντανή και να την ξαναπιάνε στον πύργο του Μπέη. Τό χλιμίντρισμα τ’ αλόγου ξανακούστηκε, ζωηρό-εσο τώρα, λίγα βήματα μπροστά της. Προχωρεί και φτάνοντας κάτω άπό μιιά γέφυρη βαλανιδιά αντίκρισε ξαφνικά κάτι που της πάσασε τό αίμα. Κάτω άπό τό λαμπαδιασμένο, θεσάρο δέντρο κοίταται τό κυρτάει του πατέρα της !... Πλάι του ξεφυγάει τώρα τ’ αλόγο του... Καταλαβαίνει άμέσως ή Σέλικα τι έχει συμβεί. ‘Αναστενάει βαριά και ψιθυρίζει :

— ‘Ετσι τοίγχαρε τό κιερέμει !... ‘Επιμορήθηκε για την άδικία που θέλησε να μου κάμη !...

Χωρίς να χάνη καιρό, τραβήει πάλι τό δρόμο της. Κοντά τά χωράμματα έφτασε στην Αδλώνα. Πήγε ίσια στό σπίτι της φίλης της, της Βδοκιάς. ‘Εκείνοι μόλις είχαν γνωρίσει άπο τη νικητερή χριστουγεννιάτικη λειτουργία. Χτύπησε την πόρτα και περιέμενε. ‘Ο Σέργιος, που πήγε και της άνοιξε, μόλις την αντίκρισε, άρπάζει τά χέρια της με χαρά και κυττάζοντός την κατάματα, σάν να άμφ’βαλε για την παρούσία της, της ελεπε :

— Σέλικα !... Είσαι σού, αγαπημένη μου ;

— ‘Ησων Χριστούγεννα !...
GIOVANNI NECCO

— Σέλικα! Είσαι σού, αγαπημένη μου ;

ANEMONES ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

- ‘Η συνειδήσις όμιλεί, τό συμφέρον κραυγάζει.
- ‘Η τύχη έρχεται κάποτε και στον ύπνο, αλλά ποτέ στην όνειροπόληση.
- ‘Η εύτυχία μοιάζει με τά ρολόγια. ‘Όσο άπλούτερα είνε, τόσο λιγώτερο χαλάνε.
- Νά είσαι κύριος της θελήσεώς σου και δούλος της συνειδήσεώς σου.
- ‘Η φρόνησι είνε άνίσχυρη μπρός στην κεινή γνώμη.
- ‘Η ρίζα του κακού είνε πάντα μιιά πλάμη.
- ‘Εκείνος που άδειάζει ολοκληρω στο ποτήρι της ήδονης, στον πάτο θά βρη την πίκρα.
- ‘Υπάρχουν πολλοί πλούσιοι που μονάχα στην κηδεία τους όφελούν κάπως τούς άλλους !...
- Νά αγαπάτε τις ψυχές γιατί αυτές θά ξαναβοήθη.
- Τά όνειρα είνε τά διαλείμματα της κωμωδίας.

